

Nummus*

■ TÉNYEK – HELYZETEK – SZEMLÉLETVÁLTÁS

A gyermekvédelem fogalmának meghatározását többen elvégezték, s abban szinte mindnyájuknál szerepel, hogy a gyermekvédelem pedagógiai, jogi, egészségügyi és szociális tevékenységeket is magába foglal. A gyermekvédelem a Magyar Értelmező Kéziszótár szerint: „a gyermekek érdekeit védő hatósági és társadalmi tevékenység.” „...elméleti megközelítésben a gyermekvédelem történeti-társadalmi meghatározottságú és szerveződésű összetett segítő tevékenység, amely arra irányul, hogy az adott társadalom gyermek- és fiataloként tekintett népessége kielégítse az élete fenntartásához és társadalmi érvényesüléséhez nélkülözhetetlen szükségleteit.

Olyan szervezett beavatkozási módokat (intézményeket, foglalkozásokat, módszereket) sorolunk ide, amelyek ezeket a szükségletkielégítő funkciókat a családon belül vagy azon kívül segítik, támogatják, zavar esetén korrigálják, helyreállítják vagy ezek eredménytelensége esetén átveszik.”¹ Az általános értelemben használt gyermek-és ifjúságvédelem ösztársadalmi feladat, azonban többen gyermekvédelemről hallva csak a speciális gyermekvédelemre gondolnak. Ez utóbbit ma már feladatukra felkészített szakemberek látják el. A gyermekvédelem önálló szakterület, önálló szakma, amelyet saját ún. ágazati jogszabály, a gyermekek védelméről és a gyámügyi igazgatásról szóló 1997. évi XXXI. törvény szabályoz. A magyar gyermekvédelemben kitüntetett szerepet kap a prevenció.

A gyermekek védelmének rendszerében a személyes gondoskodás keretébe tartozó ellátások alatt a gyermekjóléti alapellátást és a gyermekvédelmi szakellátást értjük, valamint a gyermekvédelmi gondoskodás keretébe tartozó hatósági intézkedések mellett a rendszer elemeit képezik még a pénzügyi és a természetbeni ellátások is. A gyermekjóléti alapellátás minden településen megtalálható egyik formája a gyermekjóléti szolgáltatás. Alap-és szakellátás között partnerségi, együttműködő és nem alá- vagy fölérendeltségi kapcsolat van.

A gyermekvédelmi szakellátás otthon nyújtó ellátást biztosít nevelőszülőnél, illetve gyermek-vagy lakásotthonban történő elhelyezés formájában. A Gyermek jogairól szóló New Yorkban, 1989-ben elfogadott Egyezménynek megfelelően, – ennek szellemében készült hazánk gyermekvédelmi törvénye, amely a szülői gondoskodást helyettesítő védelem esetén családot pótló ellátást határoz meg a gyermek jogaként. Ezt általában nevelőszülő és családja biztosíthatná leginkább.

Azonban a szakellátásba kerülő gyermekek testi- és személyiségfejlődésében lehetnek, olyan fejlődési elmaradásból vagy egyéb problémából eredő szükségletek, amelyeket – a gyermek érdekét figyelembe véve – leginkább, vagy kizárólag egy adott gyermek-vagy lakásotthon tud kielégíteni. Ezek az otthonok is családi körülményeket teremtve gondozzák és nevelik a rájuk bízott gyermekeket.

Az otthon nyújtó ellátási formák között nincs fontossági vagy egyéb rangsor, valamennyire szükség van. Vajon hazánkban milyen mértékben teljesülnek a gyermekek mindenek felett álló érdekei? /Példának lásd a mellékletet/ A kielégítetlen fejlődési szükségletek súlyos, nemegyszer tartós következményekkel járhatnak, amelyekkel – miután a gyermekvédelmi gondos-

kodásból kikerültek a gondozottak – a szociális ellátásoknak kell küzdeni. Ez, hacsak gazdasági szempontból vizsgáljuk is, nagyon sokba kerül.

Éppen ezért sem szabad mindig az olcsóbb ellátási formát választani, mert az csak a gyermekmegőrzés szempontjából lehet gazdaságos. Társadalmi-gazdasági szempontból hosszútávon még a pillanatnyilag költségesebb ellátás is hatékonyan megtérül.

Tehát a nevelőszülői elhelyezés preferálásáról nem megfelelően, a szakellátásban nemcsak beszélnünk kell róla, hanem a gyermekek differenciált elhelyezését valóban szükséges is megteremteni, hogy minden gyermek arra a gondozási helyre kerüljön, amely az ő érdekeinek leginkább megfelel, amely az ő fejlődési szükségleteit leginkább képes biztosítani. Történjen ez úgy, hogy az elhelyezésnél azoknak a gyerekeknek az érdekeit is figyelembe veszik, akikkel a nevelésbe vett kiskorú együtt fog élni, nevelkedni.

Ma a gyermekvédelmi szakellátásban a kiskorúak nagyobb része, és az összes gondoskodásban lévő gyermek és fiatal felnőtt kb. fele nevelkedik közel 5200 nevelőszülőnél. A nevelőszülők közül mintegy 400-an foglalkoztatási jogviszonyban, hivatásos nevelőszülőként – természetesen nevelőszülői képesítéssel – végzik tevékenységüket. Harminchét nevelőszülői hálózat működik az országban, amelyek közül a húsz területi gyermekvédelmi szakszolgálat által kötelezően működtetett nevelőszülői hálózatokban él az összes ellátott valamivel több mint 90%-a.

Ma az lehet nevelőszülő, aki az 1997. évi XXXI. törvényben meghatározottaknak megfelelő, nagykorú, cselekvőképes, büntetlen előéletű, olyan személy, aki eredménnyel vett részt felkészítő tanfolyamon. Alkalmos a nála elhelyezett gyermek számára az állandóság érzetét, a kiegyensúlyozott fejlődést biztosítani, és a vér szerinti családjába történő hazakerülését, visszakerülését segíteni. Még ma is használják a mindennapi beszédben a nevelőszülő fogalmát a mostoha szülőre, amely zavaró hatású.

¹Domszky András: *Gyermek-és ifjúságvédelem, (jegyzet), Államigazgatási Főiskola, Budapest, 1999. 16. o.*

*Nummus: (fémpenz) Csekély értékű, de mégiscsak valamilyen értékkel bíró pénz.

A nevelőszülők felkészítésére a 29/2003. (V. 20.) ESzCsM rendelet 60 órás programot ír elő, amelynek első része döntés-előkészítés (ennek legelterjedtebb tematikája a Család, Gyermek, Ifjúság Egyesület FIKSZ programja). A képzés második részében jogi, pszichológiai, pedagógiai, egészségügyi és társadalmi alapismereteket kapnak a tanfolyamon résztvevők. A döntés-előkészítő programban a feladatvégzésének vállalásáról döntéshelyzetbe hozzák a nevelőszülői feladatra jelentkezőket. A FIKSZ képzésnek köszönhetően elterjedt, hogy férj és feleség, vagy élettársak együtt végzik el a felkészítő tanfolyamot. A nevelőszülők a nevelőapá és a nevelőanya együtt.

Még ma is fellelhető nemcsak a közvélemény, hanem a szakma soraiban is a nevelőszülőkkel szembeni gyanakvás, miközben egyre növekvő az igény a nevelőszülői ellátásra. Mint szolgáltatást nyújtó, a nevelőszülő és családja család pótló és családsegítő család szerepet is ellát. Hiszen – reményeink szerint, csak átmenetileg – a gyermek gondozásának és nevelésének gondját leveszi a vér szerinti család válláról addig, amíg a szülők a problémákat rendezik, megoldják, és ezáltal alkalmassá válnak a kiskorú további nevelésére. Több esetben a nevelőcsalád és a vér szerinti család között olyan kapcsolat alakul ki, amelyben a nevelőcsalád „ellátja” a vér szerinti család gondozását is.

Gyermekvédelmünkben sajátos a nevelőszülők helyzete, nehezebb helyzetben vannak, mint a gyermek-vagy lakóotthonban dolgozók, akiknél érvényesül az intézményi háttér védő és a szakmai kompetenciák erősítő hatása. Annak ellenére így van, hogy ma már szinte valamennyi nevelőszülő a feladatra felkészítő tanfolyammal, vagy még OKJ-s nevelőszülői szakképesítéssel is rendelkezik. A különbséget részben ott látom, a nevelőszülők és az otthonokban dolgozók között, hogy munkája során az otthonban dolgozó kevésbé van szem előtt, jobban működő érdekképviseléssel rendelkezik. A nevelőszülők esetében ez nem így van. Sajnos a közvélemény számára hírértékkel az bír, arra kíváncsi, hogy a nevelőszülők mikor hibáznak, s nem az, amit jól csinálnak.

A megyék közül kétféleképpen található cégbírórság által bejegyzett érdekképviselő, mindkettő hivatásos nevelőszülők egyesülete. Ezenkívül több megyéből találni tagokat – szintén a hivatásos nevelőszülők sorából – a Magyarországi Gyermek- és Ifjúságvédők Szövetségében. Érdekképviselő terén ez a legeredményesebb. A – szakmai köznyelv megjelölése szerinti – hagyományos nevelőszülő érdekképviselői munkában nem igazán vesznek részt. Érdekképviselő ide vagy oda, fontos, hogy kellőképpen odafigyeljünk a gyermekvédelmi rendszer létrájának „alsóbb fokán álló” kollégáinkra, a nevelőszülőkre. Mert ők a mindennapi gyakorlat szempontjából fontosabbak, mint azok, akik fölül vannak.

A gyermekvédelemben dolgozók többségükben gyakorló szülők, sőt néhányan örökbefogadó- vagy nevelőszülők is. A gyermekek közötti hasonlóságokat és különbözőségeket – problémakezelés, érzékenység, feldolgozás, stb. -, vagy pl. a kötődés lényegét a saját szülői tevékenységük révén is megtapasztalják, elméleti ismereteik, tudásuk mellett ez is erősíti személyiségük hitelességét. Arra is figyelünk (pl. tréningek biztosításával), hogy a segítő szakember tudja személyiségét olyan állapotban tartani, hogy ő maga ne szoruljon olyan segítségre, ahol az ezt

kiváltó ok alkalmatlanná tenné feladata maradéktalan ellátására. A felsőfokú szociális alapvégzettségű, mentálhigiénés szakember, pszichológus, és egyéb felsőfokú végzettségű kollégák mellett, a gyermekjóléti alapellátással szemben, a gyermekvédelmi szakellátásban, így a nevelőszülői hálózatokban is, a szakmai dolgozók jelentős száma pedagógus alapvégzettségű. Ez nem baj, sőt hasznossá is tehető. Hiszen a nevelőszülőnél vagy gyermek-és lakóotthonban rövidebb vagy hosszabb időt töltenek az ott elhelyezett gyermekek, így fontos és meghatározó az ott folyó nevelés. A nevelés egy folyamat, amelynek még ma is elsődleges színtere a család, mint ahogyan az oktatás elsődleges színtere az iskola. A család szerepét, erejét fellazító és gyengítő jelenségeket látunk a társadalomban magunk körül. A nevelési tevékenység segítségével sokat számít a kollégák ismerete, amely úgy értékes, ha a gyermek-és ifjúságvédelmi szakterület igényeinek megfelelően tovább bővítettek. Az oktatási szférához hasonlóan nálunk is ún. akkreditált továbbképzési kötelezettség létezik, az ehhez kapcsolódó rendszerrel. Itt szeretném hangsúlyozni, hogy a gyermekvédelem nemcsak azok feladata, akik ezt szakmaként művelik, hanem ösztársadalmi feladat, ugyanúgy, mint az egészség-és a környezetvédelem. Egy öregedő társadalomban, pl. fontos, hogy ne az eltartottak számát, hanem az eltartói szerepre képes, alkalmas polgárokét gyarapítsák a felnőtté váló fiatalok, így a konkrétan gyermekvédelmi gondoskodásból fiatal felnőttként kikerültek is.

Hazánkban ma több megyében találunk a gyermekvédelmi szakellátás területén ún. összevont intézményeket. Bár szakmai indokokkal is találkoztam, döntően gazdasági okai vannak az összevonásoknak. Van olyan megye, ahol egy, van, ahol több olyan szervezet van, amely egy-egy ún. magasabb vezető alá tartozik. Ma, amikor Európában decentralizációról beszélnek, akkor a gyermekvédelemben centralizálnak. Ésszerűsége hivatkozva. De azt is fontos leszögezni, hogy ezek a nagy szervezetek önálló szakmai vezetők által irányított szakmai egységekből állnak.

Ott, ahol a megye több intézménye egyetlen intézménybe lett szervezve, az összevonást követően sok dolog van, de csak egy – mindenféle rangsor nélkül – amire figyelni kell: átgondoltan kell pályázni. Korábban minden intézmény – önállóan –, adott témában benyújthatott egy-egy pályázatot. Most viszont az összevont intézmény nyújtja be a pályázatot. Egy témában egyet.

Fejlődő a magyar gyermekvédelem, pl. még kihasználatlan lehetőségek találhatók az alapellátásban is. Vidéken a civilszervezetek szinte mindkét ellátásból hiányoznak. Általában komolyabban kellene a civilszervezetek részvételét elősegíteni, tanulva a fővárosi szakszolgálat – amelynek több szervezettel van munkakapcsolata – tapasztalataiból. Komolyabb térrel bírhatnának a civilek, de persze úgy, hogy cseppet sem kisebb/nagyobb, kevesebb/több vagy elnézőbb/szigorúbb az általuk működtetett nevelőszülői hálózatokkal szemben a szakmai követelmény, elvárás, mint a szakszolgáltatást végzők hálózataival.

De fejlődünk kell a szakmaközi együttműködésekben is, mint pl. foglalkoztatás és munkaügyi területtel az utógondozói ellátottak, illetve általában a rendszerben nagykorúvá válók hatékonyabb segítése érdekében, stb.

A gyermekvédelmet akkor lehet sikeresnek nevezni, ha minden gyermek joga és fejlődési szükséglete kielégítésre kerül, s eközben a szakellátásban erősödik a minőségi munkavégzés, eredményeket beteljesítve csökken az ellátásra szoruló gyermekek száma, mert az alapellátás képessé válik megoldani, segíteni a problémákat. A szakellátásban, pedig minden gyermek adekvát gondozási helyre kerül, olyan helyre, ahol biztosítják személyiségük pozitív fejlődését. Szemléletváltásra, a korszerű tudás humán és technikai erőforrásainak maximális kihasználására, alkalmazására van szükség szakmai céljaink mindtejesebb megvalósulása érdekében.

Ne féljünk a változástól s – akiknek fiatalos lendületét kicsit irigykedve nézem – a harmincéves életkoruk tájékán járó szakemberektől. Ők – megismerve az idősebb korosztályok tapasztalatait, „tanítását” – képesek a változtatás motorjává válni. Kreatívan keresni az új utat, szabadon „álmodni”, amelyben feltörnek az ötletek, elképzelések és javaslatok. Majd ezeket képesek a mához illeszteni úgy, hogy a múlt eredményeivel összevetik. A kezdő és a harmincasos korosztálya előtti szakember generációk „gyermekvédelemmel megfertőződött” – köztük nagyszemélyes gyakorlati szakemberek –, még annyi energiával, és sok-sok tapasztalattal rendelkeznek, amit szívesen megosztanának és kamatoztatnának a „csónakban” maradó fiatal kollégákkal. A szervezeteknél megfigyelhető a fiatalodás, ez szakmánk felértékelődését, társadalmi presztízsének javulását is jelentheti. Becsüljük meg fiatal kollégáinkat, segítsük szakmai kiteljesedésüket! Használjuk ki, hogy általában ebben az életkorban a legkreatívabb az ember. Lehetőségeket adva, s így újabb értékeket teremtvé, útját állhatjuk a kontraszelekciónak.

Szerencsére nem általános, de előfordul, hogy az adott szervezetnél huzamosabb időt eltöltő kollégákat nehezebb bevonni, megnyerni a változásra. Hiszen az „idők alatt” kiszámíthatóvá, átláthatóvá s így biztonságossá és kényelmessé vált számukra a kialakult működés. A megszokottat az újra, ismeretlenre cserélni bizonytalanság és félelem érzettel jár. Félelem helyett könnyebb az ellenállás, a megszokásra hivatkozva. A vezető számára sem könnyű feladat a szemléletváltás. Elfogadni a változást, a változtatás szükségességét. Ameddig a kezében lévő folyamatok funkcionálnak, még nincs semmi baj. Minek változtatni? „Álma nyugodt annak, kit a terhes gond sose kínoz.” (Horatius).

S lehet olyan vezető is, aki azt mondja, hogy pont ő támogasson egy olyan programot, amelynek részben áldozatul eshetnek kompetenciái, szerzett jogosítványai. Minden szervezetben nagy s alapvető a szerepe a kialakult szabályoknak, normáknak. Már csak ezért sem lehet a változást egy „táblacserével” letudni, mert az emberek ettől még továbbra is ragaszkodnak a megszokott írott, vagy íratlan szabályokhoz. Tehát változtatni csak rendszerszemlélet alkalmazása mellett, a rendszer összefüggéseinek figyelembevételével szabad. A rendszer alkotó elemei hordozzák annak értékeit, s nem feledhetjük el: „Az egész több, mint a részek összege.”

Aki csak egy rövid időt is eltöltött már a gyermekvédelemben, az megtapasztalhatta, hogy néhol itt is feltűnt a munka világában ismert jelenség, amelyben a kvázi-szakemberek is helyet találhattak. Megismerhette a dolgozók körében „T” programként ismert, emlegetett jelenséget, amelyet hol kevesebben,

hol többen alkalmaztak, alkalmaznak. A gyermekvédők többsége nem „él” vele – nincs erre módja sem, ilyen feladat túlterhelés mellett –, sőt fellép ellene. „T” vagyis a túlélés, a lehetőleg semmittevés mellett elmúló munkaidő programja. Talán elfáultság, kiégés vezet ehhez a célhoz, amelynek lényege, elegendő szinten végezzem el – a legkisebb erőfeszítés mellett – munkámat, hogy meglegyen az állásom. A célokat persze, csak olyan szakemberekkel lehet teljesíteni, akiknek a gyermekek érdeke mindenek felett álló, s nem a pénz, vagy valami más ösztönzi őket. Tudnia kell a szakembernek, hogy nemcsak a gyermek, hanem az ő viselkedése, hozzáállása is jelzés értékű környezete, így a gyermek számára is. Feladat: a vezető és a szervezet működésének jobbá tétele úgy, hogy az új célok és megoldások meghatározásával együtt a kollégák szakmai fejlődése, fejlesztése is reflektorfénybe kerül. Közhelynek számít, gyakran hallani az alábbi Burns-i kijelentést. „Minden vezető részese a hatalomnak, de nem minden ember vezető, akinek hatalma van.”² Szóval, akinek csak a hatalom-gyakorlás az eszköze, akinek munkatársaival nincs közös szakmai érdeke, aki csak csere alapon (adok-kapok vagy kapok-adok) működteti a folyamatokat, azt nem is tekintik vezetőnek.

Olyan jelenség is ismert, amikor a munkatársakra háruló feladatok és a vezető „hangulatalakító” tevékenysége feszítik a szervezet teherbírási határait. Hála Istennek már mi gyermekvédők is ismerjük, és használjuk ennek ellenszerét, hiszen tevékenységünkre a team-munka jellemző. Közös cél, tisztelet, bizalom és kölcsönösség mellett elkötelezett szakemberek végzik a munkát, szem előtt tartva a gyermek mindenek felett álló érdekét.

Ösztönözni kell minden fenntartónál, és működtetőnél a szemléletváltást. Az előzőekben felvillantott kérdésem túl a fenntartóknál, működtetőknél az uniós elvek érvényesítése érdekében is szükséges az új szemlélet. A szubszidiaritás elvének pl. a gyermekvédelemben is érvényesülnie kell, ennek átlépése csak indokolt esetben történjen. A gyermekvédőknek is tudomásul kell venni a társadalmi folyamatokat, és igazodni kell azokhoz. Hiszem, hogy az igazgatás, irányítás tehetetlenségérezete elmúlna, hamis elnézésekkel nem párosulna. Persze számot kell vetnünk, hogy vajon megvizsgáltunk-e, látunk-e minden lehetőséget? Tudjuk-e, hogy az önkormányzatoknak mennyi a szellemi, és anyagi ereje? Van-e a változáshoz felkészültség és „kedve” a gyermekvédelemben közreműködőknek? Kihasználjuk-e, élünk-e a Gyermekvédelmi törvényünk által megnyitott lehetőségekkel? A XX. századi szakemberekhez képest a maiaknak már nincsenek ideológia és politika által épített korlátai, könnyen nyithat a gyermekvédelem a társadalom, különösen a helyi közösségek felé, segítve, hogy valóban közügyé, közös felelősséggé és közérdekké válják a gyermekek és fiatalok védelme.

Meglátásom szerint, a gyermekvédelem eredményességének, hatékonyságának és fejlődésének kulcsa a helyi önkormányzatok, civilszervezetek, a helyi társadalom, de különösen a felelősséggel bíró helyi értelmiség kezében van.

²Dr. Szintay István: *Vezetélmélet, Bíbor Kiadó, Miskolc, 2000, 96.o.*

CSALÁD – GYERMEKVÉDELMI GONDOSKODÁS A SZÁMOK TÜKRÉBEN³

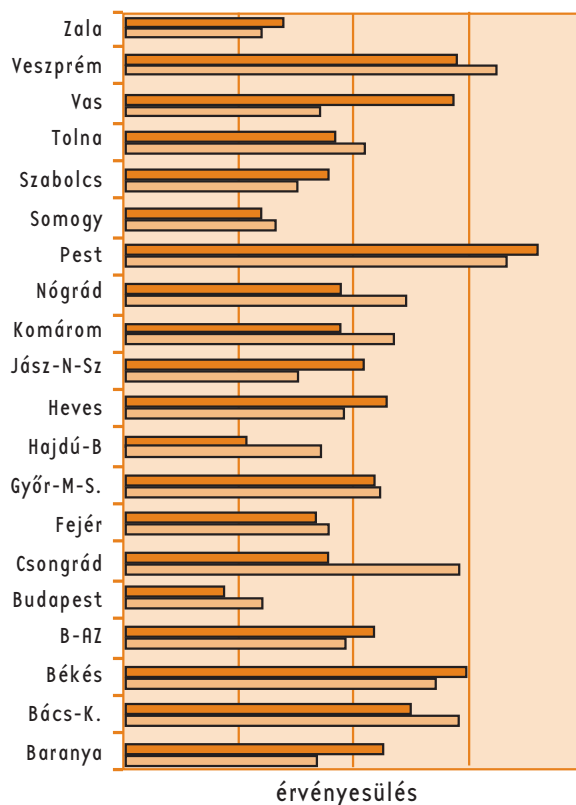
A gyermek joga és mindenek felett álló érdeke, hogy családban – s csak addig, amíg saját családjában nem élhet, azt helyettesítő családban – nőjön föl. E jog teljesülésére *részben* rámutatnak a gyermekvédelmi szakellátás statisztikai adatai is.

I. Gyermekvédelmi gondoskodás alatt álló kiskorúak						
Ssz:	1. aránya ezer azonos korú lakosra:		2. neveltek /Át, Tn/ aránya:		3. Nem nsz-höz kihelyezett kiskorúak aránya:	
01.	Somogy megye	(15,0)	Vas megye	(98,4%)	Budapest	(73,3%)
02.	Szabolcs megye	(13,4)	Jász-N-Sz. m.	(98,29%)	Győr-M-S. m.	(71,5%)
03.	Borsod megye	(11,8)	Baranya m.	(97,91%)	Zala megye	(71,4%)
04.	Hajdú-B. megye	(11,1)	Zala megye	(97,25%)	Komárom-E. m.	(69,2%)
05.	Baranya / Tolna	(10,8)	Szabolcs m.	(96,99%)	Fejér megye	(62,7%)
06.	Tolna / Baranya	(10,8)	Heves megye	(96,73%)	Nógrád megye	(59,1%)
07.	Jász-N-Sz. m.	(9,8)	Borsod m.	(96,72%)	Hajdú-B. m.	(53,9%)
08.	Budapest	(9,3)	Somogy m.	(96,4%)	Vas megye	(53,4%)
09.	Csongrád megye	(9,0)	Budapest	(96,14%)	Heves megye	(52,3%)
10.	Bács-Kiskun m.	(8,3)	Fejér megye	(95,89%)	Veszprém m	(49,8%)
11.	Zala megye	(8,2)	Békés megye	(95,64%)	Somogy megye	(49,3%)
12.	Fejér megye	(7,7)	Győr-M-S. m.	(95,60%)	Békés megye	(47,7%)
13.	Nógrád megye	(7,6)	Tolna megye	(95,49%)	Tolna megye	(46,3%)
14.	Heves megye	(6,9)	Pest megye	(95,47%)	Jász-N-Sz. m.	(43,5%)
15.	Komárom-E. m.	(6,8)	Hajdú-B. m.	(95,12%)	Bács-Kiskun m.	(42,1%)
16.	Pest megye	(6,4)	Komárom-E.	(94,95%)	Szabolcs megye	(42%)
17.	Vas megye	(6,3)	Csongrád m.	(93,98%)	Baranya megye	(41,7%)
18.	Békés megye	(6,2)	Nógrád megye	(93,43%)	Csongrád m.	(38,7%)
19.	Veszprém megye	(6,1)	Bács-Kiskun	(92,97%)	Borsod megye	(36,7%)
20.	Győr-M-S. m.	(5,2)	Veszprém m.	(89,38%)	Pest megye	(27,0%)

II. Gyermekvédelmi gondoskodás alatt álló kiskorúak						
Ssz	1. aránya ezer azonos korú lakosra:		2. neveltek /Át, Tn/ aránya:		3. Nem nsz-höz kihelyezett kiskorúak aránya:	
01.	Dél- Dunántúl	(12,2)	Nyugat-Dunántúl	(96,95%)	Nyugat-Dunántúl	(66,7%)
02.	Észak – Alföld	(11,7)	Dél – Dunántúl	(96,74%)	Közép – Dunántúl	(60,9%)
03.	Észak-Magyarország	(10,0)	Észak – Alföld	(96,64%)	Közép – Magyaro.	(55,4%)
04.	Dél-Alf./Közép-Mo.	(7,9)	Észak – Magyaro.	(96,33%)	Észak – Alföld	(46,3%)
05.	Közép-Mo./Dél-Alf.	(7,9)	Közép – Magyaro.	(95,88%)	Dél – Dunántúl	(46,0%)
06.	Közép – Dunántúl	(6,9)	Dél – Alföld	(93,92%)	Dél – Alföld	(42,2%)
07.	Nyugat – Dunántúl	(6,4)	Közép – Dunántúl	(93,79%)	Észak – Magyaro.	(42,0%)

³A kimutatásban szereplő adatok forrása: Magyar Statisztikai Évkönyv, 2004 Bp. 2005.

A Szakellátás alapján a gyermekek családhoz való jogának érvényesülése 2004. december 31.-én

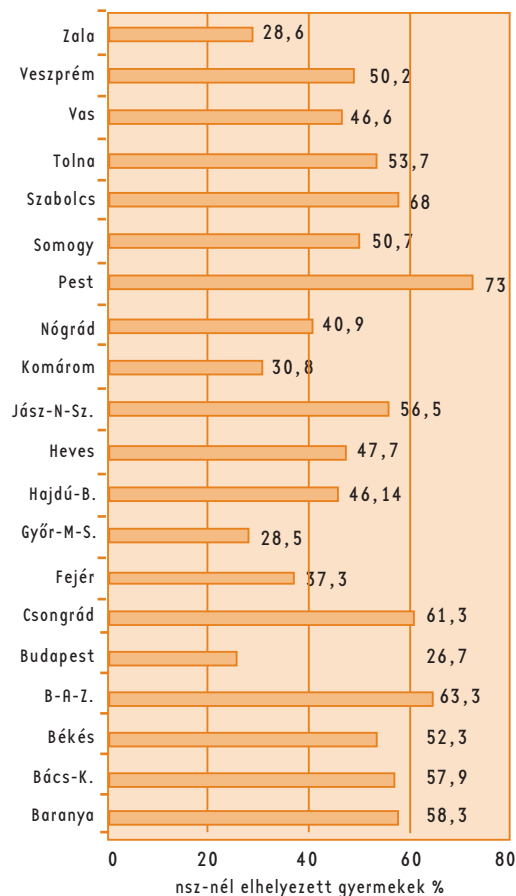

■ ezer azonos korúra a gyg. Kiskorúak aránya és a nem nsz-höz kihelyezettek arányának (I. 1-3. oszl.) felhasználásával készített mutató

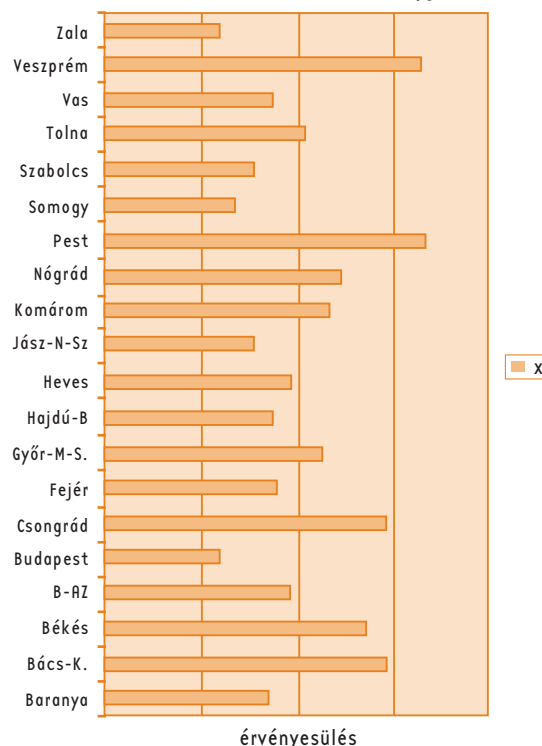
■ ezer azonos korúra a gyg. Kiskorúak aránya, a neveltek aránya, és a nem nsz-höz kihelyezettek aránya alapján (I. 1-2-3. oszl.) készített mutató

A fenti ábra azt is szemlélteti, hogy pl. ekkor Vas, Jász – Nagykun – Szolnok, és Baranya megyében volt a szakellátásban a kiskorúak legnagyobb%-a (bár mindenütt közel voltak a 100%-hoz) a saját családban élés esélyétől a legtávolabb, hiszen, már átmeneti vagy tartós nevelésben éltek. Azonban a defiguráció elkerülése érdekében meg kell jegyezni, hogy ha szakellátásban száz gyermekből csak 1-2 az ideiglenes hállyal elhelyezett, ez pl. egy felkészült és jól működő gyermekjóléti alapellátásra, vagy hatékonyan és gyorsan dolgozó gyermekvédelmi szakértői bizottságra, gyámhivatalra is mutathat.

A szakellátásban élő gyermekek elhelyezése nevelőszülőkhöz (2004. dec.31.)

A családhoz való jog érvényesülése a szakellátás 2004. dec. 31-i 1-2-3. mutatói alapján

**A gyermekvédelmi gondoskodás alatt álló kiskorúak száma
területi egységenként 2004. december 31-én**

Gyermekvédelmi gondoskodás alatt álló kiskorúak:		Nevelőszülőkhöz kihelyezettek száma:		Nevelőszülőkhöz kihelyezettek aránya az össz. gyv-i g. kiskorúból:	
01. Budapest	2411 fő	01. B – A – Z. m.	1197 fő	01. Pest	73,0%
02. B – A – Z. m.	1892 fő	02. Pest megye	1113 fő	02. B – A – Z. m.	63,3%
03. Sz- Sz- Bereg	1827 fő	03. Sz- Sz- Bereg	1059 fő	03. Csongrád m.	61,3%
04. Pest megye	1525 fő	04. Budapest	643 fő	04. Baranya m	58,3%
05. Hajdú – B. m.	1311 fő	05. Hajdú – B. m.	604 fő	05. Sz- Sz- Bereg	58,0%
06. Somogy m.	971 fő	06. Bács – Kiskun	511 fő	06. Bács – Kiskun	57,9%
07. Bács – Kiskun	882 fő	07. Somogy m.	492 fő	07. Jász – N – Sz.	56,5%
08. Jász – N – Sz.	821 fő	08. Baranya m.	476 fő	08. Tolna megye	53,7%
09. Baranya m.	817 fő	09. Jász – N – Sz.	464 fő	09. Békés megye	52,3%
10. Csongrád m.	715 fő	10. Csongrád m.	438 fő	10. Somogy m.	50,7%
11. Fejér megye	657 fő	11. Tolna megye	274 fő	11. Veszprém m.	50,2%
12. Tolna megye	510 fő	12. Fejér megye	245 fő	12. Heves megye	47,7%
13. Békés megye	459 fő	13. Békés megye	240 fő	13. Vas megye	46,6%
14. Zala megye	437 fő	14. Veszprém m.	213 fő	14. Hajdú – B. m.	46,1%
15. Győr – M – S.	432 fő	15. Heves megye	204 fő	15. Nógrád m.	40,9%
16. Heves megye	428 fő	16. Vas megye	146 fő	16. Fejér megye	37,3%
17. Veszprém m.	424 fő	17. Nógrád m.	131 fő	17. Komárom- E.	30,8%
18. Komárom – E.	416 fő	18. Komárom – E.	128 fő	18. Zala megye	28,6%
19. Nógrád m.	320 fő	19. Zala megye	125 fő	19. Győr – M – S.	28,5%
20. Vas megye	313 fő	20. Győr – M – S.	123 fő	20. Budapest	26,7%
összesen:	17,568 fő	összesen	8,826 fő	összesen:	50,2%

Gyermekvédelmi gondoskodás alatt álló kiskorúak:		Nevelőszülőkhöz kihelyezettek száma:		Nevelőszülőkhöz kihelyezettek aránya az össz. gyv-i g. kiskorúból:	
1. Észak – Alföld	3959 fő	1. Észak – Alföld	2127 fő	1. Észak – Mo.	58,0%
2. Közép – Mo.	3936 fő	2. Közép – Mo.	1756 fő	2. Dél – Alföld	57,8%
3. Észak – Mo.	2640 fő	3. Észak – Mo.	1532 fő	3. Dél – Dunántúl	54,0%
4. Dél – Dunántúl	2298 fő	4. Dél – Dunántúl	1242 fő	4. Észak – Alföld	53,7%
5. Dél – Alföld	2056 fő	5. Dél – Alföld	1189 fő	5. Közép – Mo.	44,6%
6. Közép–Dunántúl	1497fő	6. Közép – Dunántúl	586 fő	6. Közép–Dunántúl	39,1%
7. Nyugat – Dunántúl	1182fő	7. Nyugat– Dunántúl	394 fő	7. Nyugat–Dunántúl	33,3%
összesen:	17,568 fő	összesen:	8,826 fő	összesen:	50,2%

Kádas István

Értesítés

A Család Gyermek Ifjúság Egyesület 2005. évi zárátközgyűlése által elfogadott és a hivatalos könyvvizsgálás eredményeként hitelesítő záradékkal ellátott Közhasznú jelentés alapján a mérlegfőösszeg 146.468 e Ft, a tárgyévi eredmény alaptevékenységből 1.299 e Ft.

A Család Gyermek Ifjúság Kht. 2005. évi elfogadott beszámolója alapján az összes közhasznú tevékenység bevétele 624 e Ft, tárgyévi közhasznú eredménye -128 e Ft.